

een luisterend oor

Vlootalmoezenier Frans Kerklaan in de ingang van de Noachkapel op Marinebasis Parera.

en doe je aan alles mee. Het heeft geen zin als je mensen het veld in gaan, om dan binnen te blijven zitten en een mooi boek te lezen. Je bent overal bij betrokken, al zorg je natuurlijk wel dat je ruimte houdt om met iedereen in gesprek te gaan. Daar is gelukkig veel gelegenheid voor. Wanneer je een week lang in elkaars gezelschap bent en als groepje samen de tent deelt, kan je over veel dingen praten.” „Vaak liep ik bij de jongens op als ze de wacht hadden. Dat waren rustige uren, samen uitkijkend over het oneindige, besneeuwde landschap, een sigaretje roken. Als je dan naast hen staat, dan zijn dat vaak de beste momenten voor een gesprek. Het werk van een geestelijk verzorger lijkt op schoffelen in de tuin. Soms kom je al schoffelend, al pratende, dingen tegen waar je meer aandacht aan moet besteden. Wanneer een jongen op de wachtpost vertelt dat hij ruzie heeft met z'n moeder en wat dat voor hem betekent, dan moet je luisteren. Het kan ook om de blije kanten van het leven gaan. Iemand die wil vertellen hoe goed zijn kinderen het doen of over een hobby, waar hij zich met hart en ziel in uitleeft. Meestal hoeft je er als geestelijk verzorger niets mee te doen en gaat het de ander alleen om het

luisterend oor. Dat lijkt wel makkelijk, maar goed luisteren is een kunst op zich, waar ik een leven lang in kan blijven leren.”

„Ik heb tijdens die periode bij de mariniers ook een half jaar in Haïti gezeten, tijdens de missie 'Uphold Democracy' in 1995. Dat was mijn eerste kennismaking met het Caribisch gebied en een heel boeiende periode. Van 1997 tot 2000 ging ik naar Aruba. Het viel me op hoe verschillend eilanden kunnen zijn. Na verschillende functies in Nederland, zoals bij de Sociaal Medische Dienst van Defensie, kreeg ik twee jaar geleden een nieuwe kans om naar de West te gaan. Toen kwam deze plek op Parera vrij en sinds juli 2011 zit ik nu op Curaçao voor een periode van drie jaar.”

Landhuis Ascencion

„De traditie van een oecumenische viering op eerste zondag van de maand op het Landhuis Ascencion bestaat al een hele jaren. Ik heb dat zo overgenomen van mijn voorgangers. Veel mensen denken dat het landhuis van de marine is, maar Defensie staat formeel helemaal los van het landhuis. Wel maken ze er intussen al bijna 50 jaar gebruik van en de beheerder is tot nu toe altijd een oud-marine geweest. Die band is dus

heel intensief. Het gebouw is echter eigendom van de Stichting Monumentenzorg Curaçao. In begin zestiger jaren is het landhuis opgeknapt door Monumentenzorg en mijn oud-collega pater Kamerbeek heeft destijds het huurcontract afgesloten. Hij richtte een stichting op om het vormingswerk op het landhuis mogelijk te maken. In 1964 liet hij twee containers met antiek uit Nederland komen, waarvan hij de inhoud van eentje op het eiland heeft verkocht. Dat was toen veel geld waard en met die opbrengst heeft hij alles kunnen bekostigen en de rest van het landhuis ingericht. Vandaar dat Ascencion zo mooi in stijl is ingericht. Het is een prachtig gebouw en ik houd er regelmatig trainingen en conferenties en doe er aan vormingswerk.”

„Daarnaast zit ik ook in het bestuur van de Stichting Militair Vormingswerk Landhuis Ascencion, de formele huurder van het landhuis. Naast Defensie proberen we als bestuur het landhuis ook aan anderen te verhuren. We moeten immers het hoofd financieel boven water houden. Toch verliezen we nooit het ideële doel dat pater Kamerbeek inspireerde uit het oog. We willen geen winst maken, maar juist dat Curaçaoënaars de monumenten van hun eiland kunnen

zien en gebruiken. Daarom is het landhuis ook beschikbaar voor groepen, zoals kerkgenootschappen, die het tegen geringe kosten huren voor een retraite of bijeenkomsten. We hopen dat scholen het landhuis willen bezoeken en dat lokale groepen er gebruik van zullen maken. Het zou heel mooi zijn als met name mensen van Band'abou het als hun eigen erfgoed zien, want het is toch deel van hun geschiedenis en iets waar ze trots op kunnen zijn. Er is veel mogelijk, zo wordt er ook getrouwd op het landhuis en geven jonge mensen elkaar het jawoord in die schitterende omgeving.”

Lourdes

„Een paar maanden geleden ben ik met een groepje van zeventien Curaçaoëse medewerkers van Defensie op pelgrimstocht naar Lourdes gegaan; leden van de Curaçaoëse Militie en de kustwacht. Jaarlijks wordt in Lourdes in mei de Internationale Militaire Bedevaart gehouden. Er komen 15.000 militairen uit meer dan 50 landen. Wat is er nu mooier dan als Curaçaoëse militair daaraan mee te doen. Het is natuurlijk een dure reis. Daarom heb ik een aantal katholieke stichtingen benaderd voor sponsoring. Die hebben royaal bijgedragen. Er gingen jongens mee

die nog nooit van het eiland af waren geweest. En dan naar zo'n grote, internationale manifestatie. Ik herinner me nog goed hoe drie miliciens, keurig in wit tropentenu, onder muzikale begeleiding van een groot fanfareorkest, de vlag van Curaçao binnendroegen in een kerk met meer dan 20.000 aanwezigen. Dat vergeten ze nooit meer.”

Te gast

„Voor mij is contact met het eiland heel belangrijk. Nederlanders, zeker Defensiemedewerkers, komen hier in een relatief luxe situatie terecht en ik dus ook. Ik probeer daarom een goede gast te zijn. Ik wil op mijn manier ook iets terug kunnen doen naar de samenleving toe. Want ik doe hier nieuwe ervaringen op, beleef dingen en verrijk mij; ik krijg nieuwe inzichten. Dat is waardevol. Ditzelfde probeer ik mogelijk te maken voor de jongens van het eiland, waar ik mee te maken krijg. Ik probeer hen iets mee te geven van wat ik meebreng. Leren doe je van elkaar. Op de Marinekazerne Suffisant help ik mee met het project van de Sociaal Vormende Dienstplicht (SVD). Een prachtig project waarbij jongens die om wat voor reden hun opleiding niet afgemaakt hebben een extra kans krijgen. In het eerste deel van het project krijgen ze een stukje militaire discipline aangeleerd.”

„Vooral leden van de Curaçaoëse militie, die hun directe instructeurs en begeleiders zijn, spelen hierbij een belangrijke rol. Aandachtspunten zijn: hoe ga je met elkaar om, hoe neem je besluiten, leer dat je opdrachten afmaakt, kom op tijd op je werk. Voor de jongens van de SVD die hier binnen komen, velen met weinig perspectief, is dit van invloed op hun verdere toekomst. Als iemand drie à vier maanden deze zaken traint, verandert er echt iets aan hem. Nadat ze dit deel van de opleiding voltooid hebben, hebben ze zich een aantal sociale vaardigheden aangeleerd, die belangrijk zijn voor hun verdere leven. Ze kunnen 'over hun eigen schaduw springen', om het zo te zeggen. In het tweede deel van het project gaan ze heel concreet met een beroep aan de slag. Ze leren voor monteur of bewaker of gaan de bediening in. Na de vervolgopleiding, krijgen ze meestal werk en komen in een andere levenssituatie terecht. Daardoor krijgt hun leven een andere draai.”

„Ik vind het mooi om hier aan mee te kunnen werken, zelfs al is mijn rol heel bescheiden. De instructeurs en begeleiders verdienen alle credit. Maar voor mij is het mooi iets terug te doen voor alle ervaringen die ik op het eiland opdoe. En op het moment dat iemand investeert in anderen, komen er ook weer nieuwe dingen naar hem toe, dat is bijzonder om te merken. Daarvan groei je als mens en in mijn geval als almoezenier.”